

A legkisebb királylány és a só meséje

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy végtelenül öntelt, beképzelt király. Állandóan a saját szépségéről, kedvességéről, jó tulajdonságairól, tetteiről, uralkodói nagyságáról beszélt, semmi egyéb nem érdekelt.

Csak olyan udvaroncokat tűrt meg maga körül, akik mindezt elhitték, istenként imádták őt, és szüntelenül a hiúságát legyezgették.

Az uralkodó csak talpnyalók társaságában volt látható.

Volt a királynak három leánya. Egy napon magához hívatta őket, mert meg akart győződni a szeretetükről és hűségükről.

- Drága gyermekeim - szólott kegyesen hozzájuk -, embereim azt mondják, hogy én vagyok a legkülönb király mindazok közül, akik valaha is éltek a világon. Annyira szeretnek és tisztelnek, hogy bármely pillanatban készek életüket áldozni értem. Mást se tesznek, csak dicsőséget zengik. Most azt szeretném tudni, miként vélekednek a leányaim róla! Mondja el mindegyikőtök, mennyire szeret engem! Mihez tudjátok ezt a szeretetet hasonlítani? – S először a legidősebb leányhoz fordult válaszáért.

- Atyám! El se tudom mondani, mennyire szeretlek – felelte a legidősebb hercegnő.

- Az én szeretetem irántad olyan végtelen és hatalmas, mint a kék ég, mely átölel téged, és olyan tiszta, mint a színarany.

A király elégedett volt a legidősebb leány válaszával, és most középső leányához fordult.

- Atyám! El se tudom mondani, mennyire szeretlek! - felelte a középső leány.

- Az én szeretetem olyan mérhetetlenül mély irántad, akár az óceán, és számban felmérhetetlen, mint a kincstárad drágakövei.

A király kacagott örömeiben és boldogságában. Várakozással pillantott a harmadik leányára.

- És mi hát a te véleményed? Te mennyire szeretsz engem?

A legkisebb leány olyan zavarban volt, hogy nem tudott felelni atyja kérdésére. A király azonban unszolta őt, hogy szóljon valamit, mondjon még szebbet, még jobbat, mint a néneji.

- Drága apám - szólalt meg végül a legifjabb hercegnő -, az én szeretetem éppen olyan, amilyennek lennie kell egy apa iránt!

- Mégis mennyire szeretsz engem? Mihez tudnád hasonlítani ezt a szeretetet? - kérdezte a végtelenül hiú király.

A legkisebb leány sokáig gondolkozott, végül is így szólt:

- Atyám, csupán azt tudom mondani, hogy pontosan annyira szeretlek, mint amennyire a só is szeretem.

- Micsoda?! - mennydörögte a király.

- Csak annyira kedvelsz engem, mint a só?

- Igen, atyám. – felelte a legifjabb hercegnő.

- Hogyan merészed közönséges sóhoz hasonlítani a szeretetedet?! – ordította a király.

- Ilyen olcsó lennék? Azonnal vond vissza meggondolatlan szavaidat, különben tudni fogom, hogyan kell bánnom veled!

- De atyám, ezt így érzem! – felelte a hercegnő.

A király tombolt haragjában.

- Keservesen fogsz megbűnhődni, mert megsértettél! – fenyegette őt.

Ettől a naptól kezdve nem törődött a legkisebbik leányával. Még látni sem akarta, tudni sem akart róla.

Telt-múlt az idő.

A király dús hozománnyal férjhez adta egy-egy hatalmas királyhoz a két nagyobbikat. A harmadik leány egyedül maradt.

Egy napon a királyné arra kérte férjét, hogy – indiai szokás szerint - harmadik leányának is keressen férjet.

- Férjhez adni ezt az ostoba teremtetést? - mondta megvetően a király.

- Rendben van, várj egy keveset, és meglátod, kit választok férjül ennek a buta leánynak.

Ezzel a király kihajolt az ablakából, és lenézett az utcára. Az első ember, akit megpillantott, egy koldus volt.

A király lekiáltott neki, és behívta a palotába.

- Ki vagy te, és mit csinálsz az utcán? - kérdezte tőle a dölyfös király.

- Sok-sok napja nem jutottam munkához, ezért ennivalóért koldulok az utcán – felelte az ember, és elszántan a királyra nézett.

- Szóval koldus vagy. Nagyon jó! – mondta a király.

- Feleségül adok hozzád egy hercegnőt. És aztán ketten koldulhattok!

A király megtartotta a szavát. A koldushoz adta feleségül a legkisebb leányát, és mindkettőjüket elküldte a palotából.

A hercegnő zokszó nélkül vállalta a büntetést, hogy többé nem hercegnő, nincs rangja, se vagyona.

Mindene a férje, ez az ágrólszakadt koldus.

De a hercegnő bátor leány volt.

Először is meg akarta tudni, hogy ki is valójában az ő férje? Mi volt a mestersége, mielőtt koldulásra adta a fejét? Az ifjú férj elmesélte, hogy ő nem igazi koldus, csak ereje fogytán kényszerült kéregetésre, így látta meg őt a palota ablakából a király.

Az ifjú férj tele volt tervekkel, és most - okos feleségének bátorítására – messzire vándoroltak, új életet kezdeni.

Egy távoli kicsiny kunyhóban telepedtek le. Az ifjú asszony pár ékszerét eladták, a pénzből kicsiny földdarabot béreltek, és gazdálkodni kezdtek. Földecskéjük jól fizetett. Újabb és újabb parcellát béreltek, amely bő termést hozott. De egyre keményebben és keményebben dolgoztak, hogy a gyarapodó földet rendben megműveljék.

Néhány éven belül már saját földecskét vettek, és lépésről lépésre virágzott fel kis majorságuk. A következő pár év múltán már szép nagy házat építettek. Elszántan és buzgón dolgoztak tovább, míg végül hatalmas földjeik és fejedelmi házuk volt, teljes kényelemmel berendezve.

Hercegi módon éltek, csodálatos palotájuk a város központja lett, s minden fontos embert meghívtak és vendégül láttak otthonukban.

Egy napon a hercegnő gőgös, öntelt atyját hívták meg vacsorára. A király elfogadta a meghívást, nem is sejtve, hogy legkisebb leányához megy vendégségbe. Pazarló bőkezűséggel rendezték meg a lakomát. A király és a vendégsereg elámult a csodálatos berendezés, az ínycsiklandozó falatok nagy sokasága, a káprázatos terítés láttán.

A házigazda és felesége a vendégek közé vegyült, figyelmesen gondoskodva róluk.

Amint a hercegnő közeledni látta atyját, arcát fátyla mögé rejtette, és főhellyel kínálta meg őt.

A király leült a vacsorához. Színarany edényekkel terítettek neki, számtalan étel és ital párolgott előtte a dúsan megrakott asztalon. A király nagyon éhes volt, ezért maga elé húzta az egyik aranytálat, és jóízűen beleharapott egy csirkecombba. Meglepődve tapasztalta, hogy teljesen íztelen, mert elfelejtették megsózni. Letette a csirkecombot, a párolgó kecskehúslevesbe merítette kanalát. Ez is só nélkül készült. Megkóstolta a szalonnás babot, a fűszerektől illatozó bárányoldalast, de mind ehetetlen volt só nélkül.

Hiába kereste egyre nagyobb bosszúsággal a sót, az bizony eltűnt az asztalról. Egyre mérgesebben próbált végig minden fogást, de kivétel nélkül mind tökéletesen sótlannak bizonyult.

A király nagy haragra lobbant. Csalódottan nézett körül a teremben, látván, hogy a többiek milyen jóízűen lakomáznak, hogy szinte se nem látnak, se nem hallanak élvezetükben.

Ekkor a lefátyolozott háziasszony odalépett a királyhoz.

- Felsőgednek nem ízlik az étel? - kérdezte kedvesen.

- Még hogy nem ízlik?! - dörögte a király.

- Hogy merészeltek ilyen ételeket elém tálni?! Hisz mindegyik só nélkül készült! Ebben a házban megsértették a király személyét! Magát az uralkodót!

A háziasszony ekkor ledobta arcáról a fátylat, s így szólt:

- Szóval mégis szereted a sót! Nagyon szereted! Nincs semmi kétség, hogy értékesebb számodra, mint a színarany és a drágakövek!

A király kíváncsian nézett a háziasszonyra, és ámulva ismerte fel. Legkisebb leánya állt előtte! Nem tudott mit válaszolni. Megértette, hogy a só*, legyen bár közönséges és olcsó, aranynál, drágakőnél fontosabb az embernek. (*** De csakis a tiszta NaCl konyhasó !!!**)

- Ó, leánykám – mondta a király, átölelve a hercegnőt -, bocsáss meg az ostobaságomért!

Nagyon elszégyellte magát, restellte, hogy gonoszul bánt legkisebb lányával. Hogy jóvátégye vétkét, leányának és vejének adta egész birodalmát.

Még sokáig éltek boldogságban és szeretetben.

(<http://www.nepmese.hu/mesetar/Mes%C3%A9k/Tr%C3%A9f%C3%A1s-mes%C3%A9k/A-legkisebb-kir%C3%A1lyi%C3%A1ny-%C3%A9s-a-s%C3%B3-mes%C3%A9je/details>)